

Bemærkninger til lovforslaget.

I en længere årrække har tanken om at søge gennemført en lov om veterinærvesenet og om dyrlægegerningens udøvelse været under drøftelse.

For så vidt angår veterinærvesenet blev der allerede i 1920 i et på rigsdagen fremsat lovforslag (Rigsdagstidende 1919-20, tillæg A, II, sp. 5175) foreslået en nyordning i ledelsen og i forbindelse dermed en omorganisering af veterinæradministrationen. Dette lovforslag, der blev fremsat sammen med forslag til den nugældende lov nr. 156 af 14. april 1920 om bekæmpelse af smitsomme sygdomme hos husdyrene, blev imidlertid ikke vedtaget.

I lovforslaget var der foreslået oprettet et under landbrugsministeriet stående direktorat for det civile veterinærvesen med en direktør som chef, og de forskellige opgaver på det veterinære område, der skulle henhøre under veterinærdirektoratet, var nærmere præciseret. Endvidere foresloges oprettet en række stillinger for veterinærinspektører, der i hver sin kreds landet over skulle være tilsynsførende med de af loven omfattede veterinære forhold. De nærmere regler for veterinærdirektoratets myndighedsområde og dets forhold til landbrugsministeriet skulle ifølge forslaget fastsættes ved en kongelig anordning.

På grund af betænkeligheder ved den med lovforslaget tilsigtede oprettelse af et større antal tjenestemandstillinger under veterinærvesenet blev forslaget som nævnt ikke vedtaget.

Imidlertid er udviklingen på veterinæradministrationens område i den siden da forløbne tid gået videre end forudset i nævnte lovforslag, uden at der dog hidtil i særlige lovbestemmelser herom er sket nogen nærmere fastlæggelse af rammerne på dette område.

Ved tjenestemandsløven af 1931 blev der oprettet en stilling som veterinærdirektør. Denne stilling afløste stillingen som veterinærfysikus, hvis indehaver havde været rådgivende for ministeriet. Stillingen som veterinærfysikus, der blev oprettet i 1858, var oprindeligt ikke forbundet med nogen fast løn, men blev fra 1880 vederlagt med et fast årligt honorar. Stillingen var derfor ikke ved dens ophævelse nogen normeret tjenestemandstilling.

Foruden 2 stillinger som veterinærinspektører ved kontrollen med udførelse af kød, der oprettedes allerede i 1905, er der siden oprettelsen af stillingen som veterinærdirektør oprettet en række stillinger inden for den civile veterinæradministration. Disse stillinger har været nødvendiggjort af de opgaver, der såvel på husdyrsygdomsbekæmpelsens som

levnedsmiddelhygiejnens område har måttet tages op af det offentlige i tidens løb, og som er henlagt under veterinærdirektoratet. Det i normerede stillinger ansatte personale med veterinær uddannelse er nu følgende: Veterinærdirektøren, 5 veterinærinspektører, der er beskæftiget med bekæmpelse af smitsomme husdyrsygdomme og herunder den veterinære kontrol med ind- og udførsel af levende dyr m. m., 7 veterinærinspektører, der er beskæftiget ved kødkontrollen, herunder den veterinære kontrol med de af landbrugsministeriet autoriserede eksportslagterier og kødkonservesfabrikker m. m., samt 2 veterinærinspektører, der er beskæftiget med mælkekontrollen. Hertil kommer 14 honorarlønnede kredsdyrlæger, jfr. lov nr. 175 af 5. juni 1959 om tillæg til lov om smitsomme sygdomme hos husdyrene.

Bestemmelserne i dette lovforslags første paragraf fastlægger veterinærdirektoratets ledelse samt beføjelser. De indeholder bemyndigelse for landbrugsministeren til at fastsætte veterinærdirektoratets organisation, men de forudsætter ikke oprettelse af nye stillinger.

For så vidt angår udøvelsen af dyrlægegerningen findes der i dansk lovgivning kun meget nødtørftige bestemmelser om dyrlægenes retlige stilling.

Siden veterinærskolens oprettelse i 1773 og den dermed skabte mulighed for uddannelse her i landet af dyrlæger er der med hensyn til mulighederne for sygdomsbekæmpelse blandt husdyr og den samfundsmæssige interesse i at beskytte husdyrholdet mod tabvoldende sygdomme sket en meget omfattende udvikling. Den praktiserende dyrlæges betydelige rolle i denne udvikling har, uanset at den er ubestridelig, kun i ringe omfang givet sig udtryk i lovregler til nærmere regulering af dyrlægenes forhold. Sådanne lovregler savnes ofte, og det må derfor anses for hensigtsmæssigt, at der nu i en særlig lov gives nærmere regler for dyrlægenes retsstilling, således som det for lægernes vedkommende forlængst er sket i lov om udøvelse af lægegerning.

Der findes for tiden her i landet ca. 1.800 dyrlæger. Heraf er ca. 1.100 praktiserende dyrlæger og ca. 460 ansat i stat eller kommune. Resten er beskæftiget på anden måde eller ude af enhver på grund af alder og andre årsager. Af de i stat eller kommune ansatte er størstedelen beskæftiget med den veterinære levnedsmiddelkontrol.

For så vidt angår de i stat eller kommune ansatte dyrlæger vil spørgsmålet om rettigheder og pligter i